

erindres, at der under disse Udgifter, baade for Statsministeriets og de andre Ministeriers Vedkommende, ogsaa er Udgifter f. Eks. til Kommissioner og andre Udgifter af lignende Art. For Statsministeriets Vedkommende er der to store Kommissioner, som ingenlunde er billige, den ene er Forsvarskommissionen, den anden Sparekommissionen. Det er Kommissioner med stort Personale, som udfører et meget stort og nyttigt Arbejde, og som naturligvis ogsaa maa have fornøden Medhjælp. Disse Kommissioner tager for Statsministeriets Vedkommende en meget væsentlig Del af Beløbet, og noget lignende gælder de ministerielle og Kontorudgifter for forskellige andre Ministeriers Vedkommende.

Yderligere Besparelser maa altsaa i det væsentlig tilvejebringes ved Ændringer i de gældende Love, og saadanne Ændringer vil der da ogsaa fremkomme Forslag om i Samlingens Løb. I Gaar behandlede vi her i Tinget et af disse Forslag, ved hvilket der kan tilvejebringes en meget betydelig Besparelser, nemlig Lovforslaget om Tjenestetidsreglerne.

Det ærede Medlem Hr. Pitzner fremkom i sin Tale ved Indledningen af Finanslovbehandlingen — en Tale, som jeg kun kan være ham erkendtlig for, idet det forekommer mig, at det var en rolig og saglig Betragtning, det ærede Medlem anlagde paa Forholdene — med den Bemærkning, at han ikke med Glæde havde hørt den Udtalelse af mig, at det var Udgifterne, det kom an paa. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret, naar han sagde, at denne Udtalelse var ikke at forstaa saaledes, at man først skulde se paa Kravene og saa skaffe Midlerne til at tilfredsstille disse Krav. Denne Betragtning maade er jeg lige saa lidt nu som tidligere en Tilhænger af. Det var kun en ganske nøgtern Bemærkning om, at man ved Genskabelsen af en god og forsvarlig Økonomi i vor Statshusholdning først og fremmest maa være betænkt paa at bringe Udgifterne ned.

Om den store Krise, som hærger vort og alle andre civiliserede Lande, er der jo talt meget under denne Finanslovbehandling. Efter at vi var kommet et Stykke ind i Behandlingen, fremkom der en Betænkning fra den af Handelsministeriet nedsatte Kommission, og skønt denne Betænkning ikke i sin Helhed har kunnet overlades til Offentligheden, blev det dog straks medølt denne, hvilke Foranstaltninger til Krisens Af-

hjælpning det er, Regeringen mener at kunne forhandle om. Herom vil imidlertid den højtærede Handelsminister nærmere udtale sig, naar han faar Ordet. Jeg ønsker kun at sige den ene Ting derom, at denne Krise ser jeg ikke paa som en blot Industrikrise. Jeg ser paa den som en stor verdensomfattende Produktions-, Kredit- og Konjunkturkrise. Jeg ser paa den som en Krise, der har saare dybtgaaende Aarsager, og som man derfor heller ikke kan vente skal forsvinde i nogen kortere Tid. Jeg tror, vi maa være beredte paa, at denne Krise og dens Eftervirkninger vil strække sig over en meget lang Tid. Der er ved denne Krig ødelagt saa store Værdier, saa store Befolkningers Produktionskraft og Købedygtighed er ødelagt eller forringet til et Lavmaal, og der er skabt en saa væsentlig Konkurrence for Europa i de oversøiske Lande, at der vil gaa meget lang Tid, inden disse Forhold kan komme nogenlunde i Ligevægt igen. Derfor maa vi anlægge vore forskellige Planer og Foranstaltninger paa, at Krisen efter al Sandsynlighed vil faa et langvarigt Forløb. Dernæst ønsker jeg at sige, at der er ingen Overtro, der her kan være farligere end den, at en Krise af denne Natur, der optræder med saa ensartede Virkninger hele Verden over, og som, uanset hvorledes man stiller sin Handels- og Toldpolitik, og hvorledes man stiller sin Industripolitik, om man lægger den radikalt eller socialdemokratisk eller konservativt an, hærger Landene med nogenlunde lige Styrke og paa en forbausende ensartet Maade, med nogen stor Virkning kan bekæmpes ved Statsforanstaltninger. Det er Overtro at mene det, og det er en skadelig Overtro, thi man vender derved Opmærksomheden fra det, som man først og fremmest skulde tænke paa, nemlig at sanere Forholdene, at gøre Forholdene sundere og rimeligere paa de forskellige Omraader, at bringe Produktionsomkostningerne ned, at genoprette en sund Økonomi i Statshusholdningerne og ikke mindre i de private Husholdninger. Alle disse Bestræbelser modarbejder man uden at ville det ved at opstille den Tro, at hvis bare Staten vilde gribe til disse eller hine Foranstaltninger, vilde alt kunne blive godt. Nej, det, Staten kan gøre, er kun at læge og lindre, ikke mere, og det har den danske Stat ogsaa gjort i rigt Omfang ved de forskellige Foranstaltninger, som den har foretaget, og som kan samles under visse Hovedpunkter: de meget betydelige og for Statskassen saa overordentlig byrdefulde Udgifter til